Nieuwsbrief januari 2021

Lieve vrienden van El Manguaré,

Een frisse terugblik op 2020

Dit jaar was een rollercoaster voor iedereen op deze aardbol. Zeker in de eerste maanden. De wereld om ons heen, de zekerheden waar we ons aan vasthielden en onze toekomstplannen op baseerden, de dagelijkse routine die ons de ruimte gaf om nieuwe uitdagingen aan te gaan ... alles viel plat. En zelfs het rebelse stemmetje, diep van binnen, dat ons normaal gesproken de moed gaf om niet op te geven en door te vechten, werd door de restricties om ons heen gesmoord. De wereld stond stil ... in afwachting ... pauze!

Zo leek het in ieder geval voor enkele maanden... zeker hier in Peru, waar we na de aankondiging van de eerste Covid besmetting in totale lockdown gingen en we slechts enkele uren per dag (en 1 per gezin) naar de markt, bank of apotheker mochten. Peru viel terug in een politiestaat met anti-terrorisme protocollen die ze nog zo goed kenden van de jaren ‘90. De straten liepen vol met politie en militairen die ons zonder pardon oppikten alsof we sluipmoordenaars waren. Onder het mom dat de staat voor haar bevolking zou zorgen, werd van ons “gevraagd” al onze individuele actie, rechten en vrijheid op te geven.

Toen al snel bleek dat de zogenaamde staatszorg slechts in plannen bestond, maar nooit bij de mensen die het zo hard nodig hadden terecht kwam, kreeg het rebelse stemmetje al snel meer volume. Zeker hier in Iquitos, waar ongeveer 80 procent van een dagelijks inkomen leeft en daarbij geen bankrekening heeft waar een staatsbonus op gestort kan worden. En vergeet niet dat bijna 8 procent officieel niet eens bestaat, omdat ze geen kennis of geld hebben om zichzelf of hun kinderen in te schrijven.

De markt werd ongeveer de verzamelplaats van heel Iquitos om hier en daar een centje te verdienen, met als resultaat dat de ziekenhuizen al snel overdonderd werden met Covid patiënten, met dramatische gevolgen vanwege de afwezigheid van IC-bedden (8) en -specialisten (3), zuurstof (productie was 30 liter van de dagelijkse benodigde 600), etc. etc.

Het was een compleet onmenselijke situatie. Maar ik schrijf al het bovenstaande niet om medeleven op te wekken. Het is een achtergrondschets om intensiteit te geven aan mijn respect en bewondering voor de Iquiteense bevolking die nogmaals heeft laten zien dat ze door niets en niemand neergeslagen kan worden***. Ik heb dit jaar met een frisse blik het overlevingsmechanisme van Iquitos mogen observeren en beleven.***

Wat is het toch dat Iquitos zo speciaal maakt? Wat heeft mij ruim 20 jaar geleden laten beslissen dat dit de plek is waar ik wil wonen? De plek die ik beter wil leren kennen. De plek waar ik nooit genoeg van krijg en een eeuwige uitdaging lijkt. Een plek waar ik voor vecht ...

Deze vraag stel ik mij bijna dagelijks in de afgelopen 20 jaar. De “happy go lucky” aard van de inwoners? ... De natuur? ... Dat de zon bijna altijd schijnt? ... De kokosboom in mijn tuin? Allemaal waar, maar dit jaar heb ik wat anders ontdekt. Iets wat ik eigenlijk altijd al wist, maar nooit in mijn lijstje van “what to like” voorkwam. Respect ..... ***Een diep respect voor een vergeten volk dat dankzij hun eigen normen en waarden weet te overleven in de meest barre omstandigheden. Een volk dat verdient dat er voor ze gevochten wordt. Met kinderen die een betere toekomst verdienen.***

De isolatie van Iquitos is dit jaar weer o zo duidelijk geworden. Het is echter voor het eerst dat ik, naast de overduidelijke negatieve kanten, de positieve kant van deze isolatie van de rest van de wereld heb mogen meemaken. Ten eerste zijn de inwoners zo gewend dat de harde omstandigheden waarin zij leven bijna volledig genegeerd worden door de centrale overheid, dat ze vrijwel onafhankelijk van de rest van de wereld hebben leren overleven. En dat geeft ze een veerkracht om in welke situatie dan ook overeind te blijven. Dit heb ik met de grote overstromingen van 2012 en 2015 mogen meemaken, maar ***het afgelopen jaar is deze overlevingskracht mij extra duidelijk geworden***. Een ander voordeel van onze geïsoleerde situatie is dat, na een wanhopig half jaar, in Iquitos al na enkele maanden bijna 95 procent Covid bestendig is, het leven weer beetje bij beetje op gang komt en de bevolking uiteraard blijft vechten om de dagelijkse kost bijeen te krijgen.

De rol van El Manguaré in Iquitos gedurende het Covid jaar en een blik op de toekomst

Overleven is niet genoeg! Overleven gaat nergens heen .... en er is zoveel dat de toekomst van de kinderen van Iquitos beter kan maken. Officieel ingeschreven staan (bestaan!!!) en scholing komen op de eerste plaats van alle broodnodige veranderingen die dit kunnen bewerkstelligen.

Twee weken na het openen van schooljaar 2020 werden alle scholen en lokale overheidsinstanties dichtgegooid. Al het enthousiasme en de goede bedoelingen van El Manguaré stonden plots op “stand-by”. En ik geef toe dat we een goede maand bevroren en bang in onze huizen opgesloten hebben geleefd, al klikkend van nieuwskanaal naar nieuwskanaal. Toen bleek dat de quarantaine langer ging duren dan we in principe verwacht hadden en we daarnaast doorkregen dat de zogenaamde staatshulp niet of nauwelijks bij onze doelgroep terecht kwam, begonnen onze hersenen eindelijk weer te reageren. What about them?

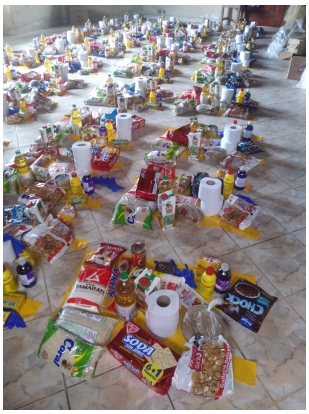

De overweldigende hoeveelheid politie en militaire controle op straat maakte het zeer moeilijk voor deze bevolkingsgroep om hun dagelijkse kostje bijeen te schrapen. De noodkreten en de witte vlaggetjes die uit de ramen flapperden als hongersignaal waren onmogelijk om te negeren. Dankzij Walter Meeskens (HOPE), de Stichting Wilde Ganzen en de Stichting Huize Buitenveldert en de allerliefste donaties van vrienden en familie hebben we vele gezinnen door de moeilijkste tijden kunnen helpen met voedselpakketten en materialen om de Covid infectie zoveel mogelijk te voorkomen.

We hebben hier en daar wat risico's moeten nemen en de strenge quarantaine regels wat moeten buigen, maar het is ons gelukt om de voedselpakketten bij een deel van de bevolking die het zo hard nodig had, terecht te laten komen.

Maar er bestond nog een noodvraag ... hoe konden we voorkomen dat onze leerlingen een jaar scholing gingen missen? Natuurlijk had de centrale regering een kant en klare oplossing voor dit probleem. Via staatskanalen, whats-app en virtuele lessen kon de scholing op een alternatieve manier voortgezet worden. Helaas hebben slechts 10 ouders van onze leerlingen een mobieltje, niemand heeft computers of tablets en het staatskanaal komt niet goed door in de buurten waar onze leerlingen wonen.

Na een lange en 3 keer aangepaste analyse, besloten we dat de beste manier om onze leerlingen te bereiken via de scholing van hun ouders was. Terwijl onze school een grondige reiniging onderging (met dank aan mijn Cesar), liep onze Nuria van huis tot huis om alle ouders te informeren over ons programma ter ondersteuning van een goede thuisscholing.

De ouders werden gevraagd 1 keer per week, in groepjes van 3 ouders per klaslokaal, op school te komen om het wekelijkse schoolprogramma voor hun kinderen met ons te oefenen, educatieve materialen te ontvangen en van onze creatieve leerkrachten te leren hoe ze dit het beste aan hun kleuters konden aanbieden. Op een speelse en positieve manier. Ze leerden liedjes en hoe ze de cognitieve en emotionele ontwikkeling van hun kinderen konden stimuleren en begeleiden.

De eerste maanden werd deze nieuwe manier van scholing en de inzet en aanwezigheid van de ouders beloond met voedselpakketten, maar toen deze beetje bij beetje afnamen, zagen we tot onze grote vreugde dat de ouders evenzeer en met hetzelfde enthousiasme kwamen opdagen bij hun wekelijkse schooluren, om daarna thuis de kennis over te dragen aan hun kinderen.

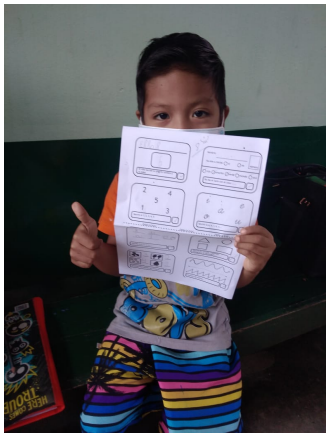

Toen de eerste coronapaniek in september wat afnam, hebben we de leerlingetjes zelf uitgenodigd voor een evaluatie van hun educatieve niveau. Ondanks dat we zeer blij verrast waren over de voortgang van de meerderheid van onze leerlingen, waren er enkele gevallen waar duidelijk een direct contact met de leerlingen nodig was. Sinds die tijd hebben we zoveel mogelijk direct met deze kinderen gewerkt.

Het resultaat aan het eind van het schooljaar was, zoals verwacht, helaas niet zo positief als voorgaande jaren. Er zijn 6 leerlingen die naar ons inzien nog niet genoeg kennis en/of voldoende scholing hebben ontvangen om zonder problemen door te stromen naar groep 3. 1 van de 6 heeft zware leerproblemen en komt volgend jaar nog een jaartje meedoen met Manguaré. De andere 5 kinderen krijgen in januari een maand lang dagelijkse en individuele bijscholing van onze leraressen. Eind januari hoop ik te kunnen infomeren dat (op 1 na) alle kinderen voorbereid zijn op het onderwijsniveau van groep 3 en kunnen we met extra trots in onze harten concluderen dat we wederom alles hebben gedaan en gegeven om onze leerlingen een goede basis te gegeven om de komende schooljaren met plezier en succes af te maken.

Al met al ben ik zeer trots op alles leerkrachten, Nuria, de ouders en de kinderen, dat we dit jaar met alle tegenslagen op een positieve manier benut hebben en toch met mooie resultaten hebben kunnen afronden.... en dat verdiende een kleine, maar veelbetekenende afsluiting op alle fronten.

En wat nu verder...

Het is nog steeds niet duidelijk of de scholen in 2021 weer open gaan en de kinderen daadwerkelijk plaats kunnen nemen in onze en andere schoolbanken. Verder hopen we van harte dat, ondanks de moeilijke tijden voor iedereen, de harten van de vrienden van El Manguaré blijven meeleven en meegeven met/voor de kinderen en hun families van El Manguaré.

Wij blijven in ieder geval doorgaan met de ondersteuning van thuisscholing of directe scholing van onze leerlingen. En het is duidelijk dat het enthousiasme van de ouders even groot is als alle andere voorgaande jaren. Sinds een week hebben we de inschrijving geopend en de (virtuele) schoolbanken lopen in razend tempo vol.

Uiteraard blijven we ook helpen met ons sociale programma “Ik besta”, want elk kind heeft recht op een identiteit. Nu het inschrijvingsbureau weer beetje bij beetje op gang komt, zijn we druk in overleg hoe we onze (ik mag met trots zeggen: fantastische) samenwerking voor het komende jaar weer kunnen oppakken en wederom duizenden kinderen aan een identiteit, en daarmee recht op scholing, voedselbijstand en toegang tot ziekenhuizen kunnen geven.

Blijf ajb helpen. De kinderen hebben het nodig... nu meer dan ooit!

Een warme jungle knuffel vanuit Iquitos
Yol en het hele Manguaré-team uit Peru